

ZPRÁVODAJ 4

Pondělí 6. srpna 2001

Řekne-li někdo: „Neoslovilo mě to“, co mu dává iluzi, že jeho pocity jsou společlivý Geigerův přístroj? Vždy se najde jeden kritik, který tvrdí, že ho to neoslovilo. Možná, že má pravdu.

Peter Brook

Od 9.00 do 13.00 hod.
Učebny semináře a dílny KnMD

SPŠ od 9.00 do 12.00 hod.
Rozborový seminář SČDO

Malý sál JD v 10.00 hod.
Diskuzní klub

Přednáš. sál Měst. knihovny ve 12.00 h.
Seminář o novém autorském zákonu

Malý sál JD ve 14.00 hod.
Problémový klub

Sál Josefa Čapka ve 14.00 a 16.30
N. M. Hradec Králové
S. T. Gyros: Chilliastira

Jiráskovo divadlo v 16.30 a 20.00 hod.
DK Jirásek Česká Lípa
Václav Klapka: Odysseova cesta

Park A. Jiráska v 17.00 hod.
Promenádní koncert dechové hudby Hronov

Husův sbor v 18.00 hod.
Recitál I. Mojžíškové
Letní povídání s písničkou

Schody Jiráskova divadla v 19.00 hod.
Vítání souborů
Divadlo Jesličky H. K.; LS DNO H. K.;
DS Hvozdná

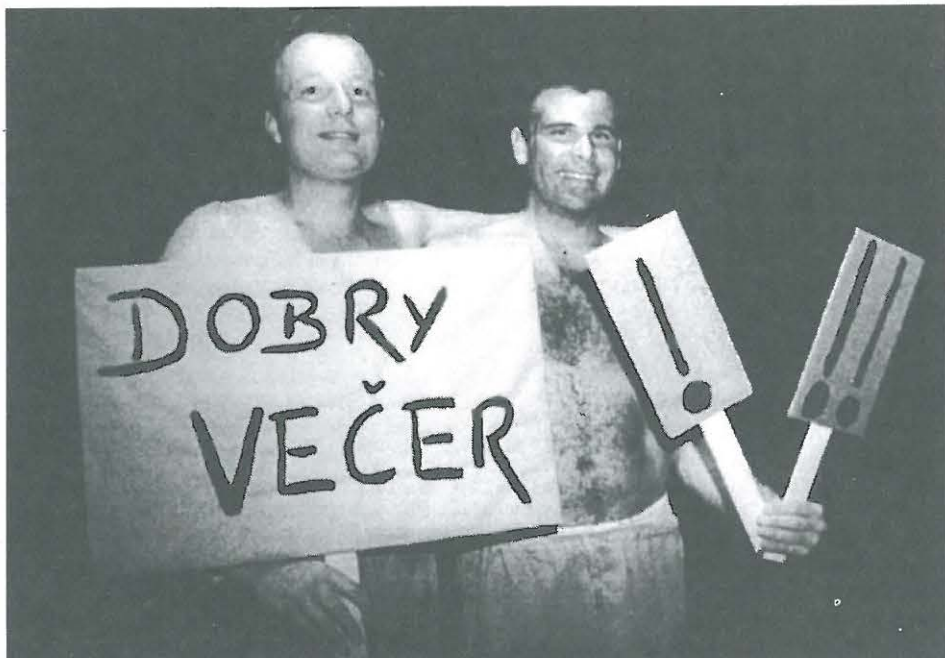
Sál Josefa Čapka ve 20.00 a 22.00 hod.
Divadlo poezie ÚTULEK Brno
Leoš Slanina: Návštěva u ministra

Park A. Jiráska ve 20.00 hod.
Jánošík - muzikál, ZUŠ Hronov

Park A. Jiráska ve 21.00 hod.
Koncert skupiny RUM P.S. Brno
a STOLETÍ NUDY

Malý sál JD ve 22.30 hod.
ZUŠ Praha 5
Kočka na kolejích

Sál Josefa Čapka ve 23.00 hod.
Divadelní klub
Poděkování souborům

MAX A MORITZ V HRONOVĚ

I když letos není hronovský festival oficiálně mezinárodním, dočkali jsme se i hostů z ciziny. Mohli jsme vidět inscenace dlouholetého milovníka hronovského festivalu (byl tu loni a přijede i letos) Franze-Josepha Wittinga. A tak bychom vám rádi představili dva mladé herce, kteří s nedoladitelným šarmem hráli dva německé uličníky s velkolepými nápady...

Můžete se nám nejdříve krátce představit?

Stephan Rumphorst (Moritz): Je mi 29 let, žiju teď v Berlíně, ale jsem zde se souborem z Paderbornu, odkud pocházím a kde také vznikla hra, se kterou jsme přijeli na festival. Vystudoval jsem pedagogiku na univerzitě v Paderbornu, pracoval jsem jako učitel a teď jsem herec. Začal jsem s amatérským divadlem a postupně se stal profesionálem.

Dieter Bolte (Max): U mě je to podobné, jsem také z Paderbornu a žiju v současnosti v Berlíně. Dělal jsem mnoho věcí, studoval jsem např. germanistiku a publicistiku na univerzitě v Münsteru, ale publicistiku jsem nedokončil. Herectví je teď i mým povoláním.

Co se vám líbí na herectví a divadle a jak jste se k divadlu dostali?

Stephan: Já jsem se začal zabývat divadlem už asi v deseti letech. Hrál jsem v Paderbornu s Divadlem mládeže, které založil Franz-Joseph Witting. Na divadle se mi líbí, že divadelní hra se zpracovává kreativním procesem a že je možné obecně v divadle přiblížit atmosféru, kterou je s tím spojená - že divadlo je aktivní činnost.

Dieter: Já jsem začal s divadlem v 19 letech v souboru Franze-Josepha Wittinga. Divadlo mě nejdříve nijak zvlášť nezajímalo a dostal jsem se k němu vlastně náhodou. Je pro mne zajímavé, protože se zde vytvářejí kontakty s ostatními lidmi. Protože se člověk může vyrovnávat sám s nějakým tématem a zároveň je zprostředkovat ostatním. Právě tady se mi zdá úžasné, že hra v němčině, může oslovit diváky, i když německy nemluví. Je to podobné jako v hudbě.

A jak se vám u nás líbí?

Stephan: Je tu skvělá atmosféra. Víme, že tenhle festival má dlouhou tradici a že se soubory vybírají, že je to pocta být tady. Ale není nám jasné, do jaké míry zdejší atmosféra odráží náladu v celé zemi. (pozn. HK: Shodli jsme se na tom, že na festivalech a podobných akcích, kde se setkávají kreativní lidé, lidé, kteří se o něco zajímají, je atmosféra dobrá všude).

Byli jsme už na mnoha festivalech po celé Evropě, ale tohle se nikde nevidí. Způsob, jak se nám věnují organizátoři, to, že všechny vítá starostka... To je velká čest. Zažili jsme tu mnoho hezkých okamžiků nejen ve spojení s divadlem. Také spolupráce s technikou je fantastická. Kdykoliv jsme něco potřebovali, každý nám pomohl. Vypadá to, že tu všichni lidé žijí festivalem a je vidět, že jsou na to pyšní.

Dieter: Rádi bychom tu zůstali, ale bohužel musíme hned po představení odjet, protože máme v sobotu premiéru. Hrajeme hru pro děti, není to žádná známá věc jako Max a Moritz, jmenuje se Tučňáci nedokáží upéct tvarohový koláč a byla napsaná před dvěma roky. Premiéra bude v Essenu, budeme to hrát také v Berlíně a pak máme turné po Německu.

Děkuju za rozhovor a přeju Vám šťastnou cestu.

Helena Kozlová

MÁM MUŽSKÉ TĚLO, ALE ŽENSKOU DUŠI

(rozhovor s nejhorším režisérem na světě)

Inscenace pražsko-úpické Společnosti dr. Krásky Hra o Dorotě vzbudila na letošním Hronově velký a po delší době vyhraněný kontroverzní ohlas. Nejen tím vyvolala u mnohých vzpomínky na dávná hronovská účinkování Petra Lébla. Diskutovalo se o ní na všech včerejších rozborových seminářích a pochopitelně i v zákulisí. Rozhodli jsme se proto rozhovorem představit hlavního strůjce tohoto postmoderního mystéria, režiséra, zakladatele a šéfa souboru Petra Lantu.

Téměř nikdo vás tu nezná. Jako byste spadl z čistého východočeského nebe. Kdo vlastně jste?

Jsem z Úpice, tam jsem vyrůstal a chodil na základku. Pak jsem vystudoval chemickou textilní průmyslovku ve Dvoře Králové. Mezitím jsem dokonce rok studoval tady v Hronově – na textilním učilišti v oboru s maturitou mechanik – seřizovač textilních strojů. Oni se mě ale chtěli zbavit, vůbec jsem se tam nehodil, a tak mi dali výborný posudek – že jsem studijní typ – a poslali na průmyslovku. Tu jsem dokončil, chvíli byl nezaměstnaný, pak pracoval v továrně, kde jsem měl dělat mistra, pak v kanceláři jako ekonom – to byl začátek 90. let. Měl jsem jít na vojnu, a tak jsem raději podepsal civilku. Dva roky jsem pracoval v úpické Diakonii. To už jsem cítil, že potřebuju něco změnit, nebo v Úpici zůstanu do konce života, a rozhodl se jet do ciziny. Nejdřív jsem chtěl být námořníkem, pak žít v Anglii, ale nakonec jsem se dostal jen do Prahy, kde jsem – poprvé mimo domov – pracoval v Armádě spásy. To bylo v roce 1995, bylo mi třidvacet. Najednou se ale zase naskytla možnost pracovat v Úpici – v malíckých regionálních novinách, měsíčníku a později čtrnáctideníku Úpicko-trutnovsko – a tak jsem se vrátil. Ty noviny byly pro mě důležité. Vydávali jsme zprávičky ze života tamních lidí, viděl jsem, jak psané slovo na lidi působí, co se s ním dá dělat.

A co divadlo?

Já nebyl hned od počátku zapáleným divadelníkem. Závodně jsem běhal, zajímal se o přírodu, chodil na klavír, hrál na tubu v žákovské dechovce. A vedle toho dělal i divadlo. Poprvé jsem stál na jevišti ve 3. třídě v roli prvního trpaslíka v Hrubínově Sněhurce. Režiroval ji starý pan učitel Kábrt z Úpice a já pak s ním dělal ještě v několika pohádkách. Nejvíce mě ale poznamenal pan Švorčík z místní Jednoty divadelních ochotníků, který začal vést dětský soubor a dal mi první herecké základy. Zjistil jsem, že na jevišti je možné všechno – ať je to jakkoli trapné nebo divné – pokud vím, proč to dělám. A toho se držím. Pan Švorčík po čase ale ztratil nervy a nechal nás být. Dal mi ale tajné klíče od divadla a já tam mohl ve svých patnácti zkoušet (bohužel po krachu mé inscenace Jiráskovy Samoty letos na jaře jsem je teď musel vrátit, už mě tam prý nechťejí vůbec vidět). Mít ty klíče bylo skvělé. Založil jsem vlastní soubor a začali jsme vytvářet vlastní inscenace – Vraždu na statku, Pantátu Vohnouta, dvě tři za rok. Mnohé jsme ale nedokončili, nedovedli je k premiéře.

Říká se o vás, že jste dokonce ani nezkoušeli a rovnou šli na jeviště...

Já jsem asi nejhorší režisér na světě. Ono to bylo nazkoušený, jen to vypadalo, že ne. Je fakt, že jsme ale zkoušeli dost různě. Třeba když jsem hrál hlavní roli v Moliérově Žalostném Petříkovi, tak jsem často stál sám na jevišti a prosil herce, aby někdo ze zákulisí vylezl, abychom vůbec mohli pokračovat. Bouřily se nám tehdy hormony a v zákulisí se tvořily samé dvojice, které na divadlo myšlenky moc neměly...

Přesto jste se rozhodl divadlo i studovat.

V osmnácti jsem se hlásil na režii na DAMU, ale nevzali mě. Vypadl jsem už v prvním kole. Ptali se mě třeba na mého oblíbeného herce a já napsal představitele Sandokana Kabira Bediho. Byla tam hrozná zima a já jsem v zimě apatický. Ale neodradilo mě to. Řekl jsem si, že budu dělat divadlo dál.

Studujete – pokud vím – na FF UK divadelní vědu?

Na podzim půjdu do třetího ročníku.

Proč jste se rozhodl pro tento teoretický obor?

Já v životě trpím handicapem, že jsem studoval jen technické školy a všechno ostatní si nacházel sám. Šel jsem vždy intuitivní cestou, a tak jsem se ke všemu dostal šilenejma oklikama. Nejdřív – abych si srovnal život – jsem začal studovat teologii. Vzali mě na Vyšší odbornou teologickou školu JABOK, kterou jsem fakticky dokončil až letos na jaře práci o českých lidových hrách, ve kterých vystupují nějakí svatí. Mezitím jsem se ale přihlásil na evangelickou teologickou fakultu, kterou teď dostudovávám, a začal studovat divadelní vědu. Chtěl jsem ještě studovat právnickou fakultu, abych se stal bohatým právníkem a měl peníze na divadlo, a málem mě vzali. Myslí, že bych všechny školy zvládl. Jsem – jak už napsali v mém posudku v učňáku – studijní typ.

Mohl byste aspoň v nástinu vysvětlit svůj přístup k inscenaci Hra o Dorotě? V rozbořech se myslím všichni až příliš nechali strhnout její formou, mně se však zdá, že to téma je pro vás důležitější, než by se na první pohled zdálo?

Důvodů, proč jsem vybral Hru o Dorotě, je víc. Kdybych měl o nich poctivě mluvit, bylo by to na dlouho. Jsem z Krkonošska, tak prvním impulsem byly tamní lidové hry. Použil jsem úpravu E. F. Buriana, ale vrátil do ní některé části textů z původních her. Je to mé vypořádávání se s mou divadelní zkušeností, ve které se mísí venkovská tradice se současným městským divadlem. Pokusil jsem se dojít k jakési syntéze, ukázat, že nemusí být jen jedna cesta, ale třeba jich je i víc současně a všechny mohou být správné.

Pak mě také fascinuje téma sv. Doroty. Je vlastně bláznovství, milovat někoho a jít za ním i přes možnost blaho-bytu. Pro mnohé je šilená, ona však ctí vědomí vyššího řádu, který nás překračuje. A to je téma, které mě zajímá.

A další rovina už je čistě osobní, velmi intimní, a nevím, jestli o ní vůbec mluvit. Že je Dorota muž, není vůbec náhoda či schválnost. Mně se zdá, že muž se dnes stává stále víc ženou a žena mužem. Ony skutečně – jak to řekl pan Zajíc na PC – ženy utečou a zůstane – obětuje se muž. Hledám hranici mezi mužem a ženou a na sobě vidím, jak jsou prostupné. Já nejsem lovec, který by ulovil ženu jako kořist, který by se o ni dokázal postarat. Nejsem však ani žena. Je to velká křehká, intimní a nechce se mi o tom mluvit. Říkám o sobě, že mám mužské tělo, ale ženskou duši.

O tom všem ta inscenace Hry o Dorotě – aspoň pro mne – je. Je zhmotněním mých vnitřních světů, mých vlastních představ na základě mých znalostí, vědomostí, pokusů, omylů i vizi. Zní to hloupě nebo možná banálně, jinak to ale teď říct neumím.

Vladimír Hulec

Dnes nad ránem se ladím na poetickou notu. Je to z takového pudu sebezáchovy, protože je třeba nějak kompenzovat různé „ropuchy“, které vznikly někdy naší, někdy ne zcela naší vinou (ale sypaní popele na hlavu máme na jiném místě listu). Takže – nad ránem, tedy asi ve čtyři hodiny, je v Hronově fantasticky krásně. Vzduch a stromy příjemně voní po dešti a v ulicích se vznášejí lehký opar. V lehkém oparu se pohybují i některé postavy, které potkáváme cestou do tiskárny, kam neseme disketu s texty. Najednou máme pocit, že je možno se rozletět do dál – jako Superman létat nad městečkem, řekou, Jiráskem, hřbitovem, kochat se tím jiskřivým tichem a pak vletět potěšeným oknem do našeho pokojíčku v hotelu Radnice... Jen mi vrtá hlavou, jestli ta dvojice, kterou jsme včera touto dobou viděli ležet na mokré trávě před Ponorkou (dosud dunící zvuky bubnů) a koukat do nebe, přežila akci ve zdraví... Myjsme sice poněkud sešlí, ale dosud zdraví. Ale v jednom je Hronov mor! Dobře tu totiž vaří. Vymlouváme se, že to ponocování nad Zpravodajem nás notně vyčerpává, a tak si musíme doplňovat kalorie. Inu, nejen uměním živ je člověk.

Jana

Náchodský rodák Karel Šafář byl znám hlavně svými kresbami místní lidové architektury, ale po jeho smrti v roce 1998 se ukázalo, že jeho oblíbeným tématem bylo také ženské tělo. Jeho syn architekt Josef Šafář uspořádal výstavu těchto doposud utajovaných kreseb akť v galerii ve svém domě v Hronově. Se stejným námětem se k výstavě připojil i hronovský malíř Ivo Švorčík. Výstava potrvá do 11. 8. a je přístupná každodenně od 13.00 do 21.30. Koho by zajímaly jiné Šafářovy kresby, může je vidět ve výstavní síni náchodského muzea od úterka do soboty od 9.00 – 12.00 a od 13.00 – 17.00 až do 25. srpna 2001.

Jak se Ochladilo (aneb před divadlem po divadle)

Tomáš (20): Na mě to zapůsobilo jako výtvarné divadlo. Nepochytil jsem děj. Neřeknu, o čem to je. Autor asi chtěl zakomponovat nějaké hluboké myšlenky, a oni byly opravdu hluboko.

Luboš (24): Pro mě to bylo nad rámec mého vnímání. Nedokázal jsem z toho pochopit o čem to mělo být. Inscenace byla zajímavá a hezky zpracovaná.

Jan (21): Nevěděl jsem, o čem to je. Pravděpodobně mi několik věcí uniklo. Vnímám jsem hlavní hrdinku jako nějakou vlastnost, pravděpodobně zpuštěnost. Musím o tom hodně přemýšlet.

Lenka (21): Líbily se mi skvěle herecké výkony, hráli skvěle. Děj mi trochu utekl. Budu muset přemýšlet.

Zdeňka (??): Byla jsem z toho divadla taková rozčarovaná. Chvilími jsem vůbec nechápala, o co se jedná. Něco jsem si vysvětlila po svém. Opravdu jsem z toho rozčarovaná. V podstatě je to velký námět k přemýšlení. Co tím autor chtěl říci...

David (20): Kvůli únavě jsem nebyl schopen vnímat slova a děj. Jinak se mi to moc líbilo výtvarně.

Kamila (22): Líbilo se mi to výtvarně a pohybově. Hrozně silné efekty a momenty. Mám z toho hodně pocitů, které si nedovedu spojit. Potřebovala bych to vidět ještě jednou.

Markéta (14): Mně se představení líbilo. Nevím ovšem čím. Uchvátilo mě, mělo obrovskou energii. Mělo hluboké a těžké myšlenky. Každý to asi pochopil jinak.

Adéla (16): Přišla jsem na představení unavená. Očekávala jsem nudu. Potom se mi hodně líbilo od samého začátku. Nevím čím. Nepochopila jsem myšlenky. Musím si o tom s někým popovídat.

Václav (??): Připadám si jako totální blbec, protože jsem tomu vůbec nerozuměl. Výtvarně se mi představení líbilo.

Renata (??): Mohu se k tomu připojit. Zapůsobilo na mě výtvarně, ale je možné, že jsem dokonce nerozuměla slovenštině. Vůbec jsem to nepochopila, asi mi unikla dějová niť.

Vladka: Mám pocit, že to, je jako když koukáte na abstraktní obraz. Mám z toho zvláštní pocit. Ovšem co chtěl malíř říci, to už si každý vyloží po svém. Poprvé mě to zaskočilo. Nyní jsem to viděla podruhé, ale přesto stále nic...

Kresba: Dušan Grombiřík

OCHLAZUJE SE

Představení slovenských spojených souborů DS Pôtoň a Slovenského pohronského javiska Levice mě zaměstnává, ale jak jsem po jeho skončení viděl na debatujících hloučících před divadlem - nejen mě, ještě pořádnou dobu po jeho skončení. Je to tím, že jsem se setkal s něčím, co svou nespornou propracovaností, množstvím silně emocionální atmosférou naplněných jevištních obrazů, plných symbolických významů, přísným vedením stylizace tvaru, hereckým nasazením a ukázněným provedením napovídá, že jde o velmi seriózní, s bohatou tvořivostí a erudicí budovanou divadelní výpověď. A tak nyní nemohu na viděné zapomenout. Spekuluji, snažím se dobrat, domyslet si. Mluví s jinými diváky. I s autorem textu hry Karolem Horváthem... No, prostě, snažím se přijít na to, jak měly být (či snad pro někoho i byly) v představení skutečně rozprostřeny vztahy mezi postavami, vedeny významové linie atd. Karol mi hodně pomohl, mnohé osvětlil. Jeho text mě čím dál víc zajímá, začínám si uvědomovat, že se dotýká i... /joj!/, ale... Až teď. Dávno po představení, kdy si v klidu pročítám program představení a text hry. Během představení samotného jsem se totiž z prvotního okouzlení atmosférou obrazů a rozbihačící se vlastní představitelstvi a fantazie, která, toužil jsem, bude z jeviště živena impulsy, ve shodě s nimiž spolu s herci

a autorem společně dojdeme... k čemu, ach, k čemu!... ocalil v čím dále tím větším zmatku, spekuloval jsem, snažil se pochopit, něco mi při tom přemýšlení o něčem taky uteklo... No prostě jsem ochladnul. Zůstal stát před sedmou komnatou bez klíče v ruce. Mozek smutně šrotoval. Tedy: moje úvodní pochvala hereckých výkonů musí být doplněna výtkou, že jsem hercům rozuměl, ovšem nikoli vinou slovenštiny!, tak každé desáté slovo. A nebyl jsem sám. Snad by se pak událo v sále Jiráskova divadla něco doce-la jiného. Opravdová událost?

Aleš Bergman

OCHLADZUJE SA

(hra venovaná

Druhej vete

termodynamickéj)

Přiznám se, že si po shlédnutí inscenace souboru Potoň připadám tak trochu jako nezasevěný návštěvník renesanční hermeneutické svatyně: jsem intenzivně osloven, zasažen, ale při pokusu dekódovat předivo významů, které na mě doléhají, propadám nejistotě. Ano, ze všech stran na mě útočí archetypální obrazy, které asociují

nejrůznější mytologické systémy a zatahují mě do jakéhosi postmoderního mýtu. Vše se počíná z touhy Jána Podstavka obcovat se smrtí, která se stane zdrojem všeobecné zkázy. Všímám si starozákonního natírání veřejí obydlí krví a připomíná se mi útěk z Egypta; jsem konfrontován s krvavými zápasy; s nejrůznější skloňovaným aktem plození, s erotikou, s promarněným zrnem, s neplodností; vidím obrazové citace děl renesančních autorů; slyšíme narážku na Leonardovu Dámu s hranostajem a před našima očima je spalována Mona Lisa... Dolores, rozená Podstavková, ze které si zatoulané včely udělaly úl, shoří jasným zlatým plamenem. Jako memento se opakovaně vrací jakýsi fašankovitý „dance macabre“, groteskně výsměšný a neuprosný; „Ona“ v závěru místo dítěte „porodí“ žlutý balónek, všichni se shromažďují kolem stolu, na němž stojí na hromádce rozsypaného zrní smaltovaný kbelík s lektvarem – krví, v uskupení asociujícím poslední večeři Páně: „Nuž čo. Ochladzuje sa“. Vize zmaru a zániku světa v krvi a neplodnosti. Nejsm si jistý, nakolik je možné, už vzhledem k obtížné srozumitelnosti dané jak komplikovaným jazykem textové předlohy, tak zcela prostými problémy s technikou jevištní mluvy, společlivě rozluštit alespoň větší část všech předkládaných významů a proniknout ke zdrojům a motivacím jednotlivých jevištních obrazů. V tomto směru se domnívám, že představení bude narážet u velké části diváků na komunikační obtíž. Nesporně sugestivní obrazy inscenace však mají šanci na nás působit i pod prahem vědomí podobně jako hudba a pokud se jim odevzdáme bez aspirace nalézat na vše jednoznačnou odpověď, mohou se pro nás stát zdrojem jedinečné a silné zkušenosti. Rozhodně se jedná o divadelní zážitek, na který se snadno nezapomíná a který je možno přijmout jako výzvu i inspiraci.

Jakub Korčák

VZHŮRU MEDVÍDCI, DO VÝŠE STŘECHU ZVEDNĚTE!

(Nejhodnější medvídci a Divadlo na tahu: Ještě žiju s plácačkou, věšákem a čepicí)

Ta věc je zdá se pozoruhodná.

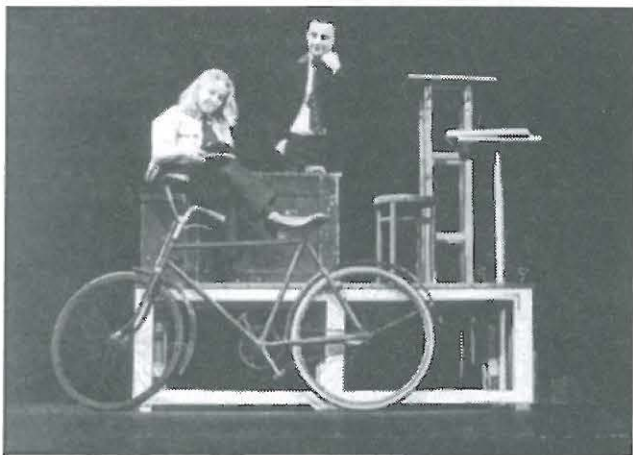
Tak sugestivní atmosféru rozechvívá, jak červenový vzduch tetelící se nad vyleštěnými svršky kolejnic z monopolních Trineckých železáren (Ochranná známka hutí: tři kladiva v kruhu). Zde na drahé dráze čas zastaven až k smrti. Hustý černý olej z lokomotivy po hodinách těžce odkapává na šterk mezi betonovými pražci. Pole s koukolem kolkolem v dále. Z jedné strany zdá se nehybná kukuřice, z druhé intenzivně čpí řepka olejka. Umakartový stůlek lepí. Koženkové sedačky počmárané modrou propiskou. Kosočtvorce. Řezy nožem. Mezi šterbinami mrazivé přesných plků pruhy úzkostného osamění. I hráno tak. Jako když se nadechuje a vydechuje. Neúprosně přesné podrobnosti řeči. Trapno jako estetická kategorie září s intenzitou plexisklového démantu. Minimalistické maximum. Neviděl jsem ještě **Nejhodnější medvídky** tak hodně hodné. A přitom solar plexus zasažen přesně vedeným úderem. Žaludek všednosti ven. Na zvratcích uklouznuto navzdory theosofii a homeopatickým bobulím. Takové věci jsou. Tak nějak. Tudy tam. Toto. Jen možná občas chtěli by se trošilinku střepem výskotu blýsknout, popoběhnout kolmo k ose a ještě se v homogenním prostředí vody jako krokodýl odrazit k oslnivé reinkarnaci. To ovšem marginální předpoklad k věci, která v hlavě doznívá jak mezinárodní rychlík EC Chopin po nočním průjezdu nebem plným bakelitových hvězd.

Ta věc je pozoruhodná.

Radovan Lipus

ŽELEZNIČNÁ STANICA A JEJ GENIUS LOCI

Charakteristické zvuky železniční stanice sa ozývajú na začiatku predstavenia v úplnej tme. Scéna sa rozsvieti a na javisku vidíme na štvorcovej zvýšenej praktíkáblovej zostave náznak vlakového kupé – štyri stoličky, v pozadí vešiak. Táto podesta tvorí mikrosvet, v ktorom sa postupne pohybuje stále viac a viac figúrok zo staničného personálu. Príbeh, „Zátiší ze života Eisenbahn“, komentuje prehnane poetickým, zámerne recitačným prednesom študentka PeDF Hradca Králové Ilona Semerádová, ktorú skutočne hrá herečka Ilona Semerádová. Tu vidno, ako režisér pracuje s realitou, dokonca reálnu postavu herečky premieňa na reálnu dramatickú postavu. Hoci herečka a reálna postava sú jedno, režisér zámerne používa poetizujúco-kvetnatý prednes, ktorým dostáva túto postavu do

kontrastu so staničnou realitou všedného pracovného dňa. Ostatné postavy, hrané hercami, kde sa meno herca nezhoduje s postavou, naopak svojím kostýmovaním akoby priamo vypadli z reálnej skutočnosti. Preto používajú akýsi „staničný slang“ so zreteľnými prvkami miestneho dialektu a zvýšenou frekvenciou vulgarizmov. Takto vzniká priamo pred očami diváka tragikomická štúdia sveta, kde sa v kontraste medzi realitou kolážou a ironizujúcim kvetnatým komentárom aktualizuje.

Scénografické riešenie bolo založené na otvorených prestavbách, ktoré vykonávali staniční zriaďenci v prestavbovom svetle. Samotný mobiliár, kostýmovanie

hercov, rekvizity boli autenticky prevzaté z reality. Na malom praktíkáblovom štvorcovom priestore vytvárali exaktný výsek staničnej reality s presnou a určujúcou patinou a farebnosťou. Priestor Jiráskovho divadla, prílišný odstup od hracieho priestoru neumožnil divákovi dostatočne oceniť práve túto názorove a výtvarne dotiahnutú zložku inscenácie. Škoda, že takto koncipovaná scénografia nebola umiestnená do priestoru poloarény, kde by jej autenticita oveľa viacej vynikla.

Javisková reč v tomto priestore doplatila na snahu o čo najväčšiu civilnosť, čím sa stratili slová i celé repliky, hoci scénické situácie boli dobre vypointované.

Prostredie železničnej stanice, jej genius loci, je výborným podkladom pre nastavenie zrkadla akejkolvek do seba uzatvorenej ľudskej komunity, v ktorej sa charakter a osudy točia v uzatvorenom zdanlivo nekonečnom životnom kruhu.

Ján Zavarský

POZVÁNKA NA SEMINÁŘ

Na Krakonošově divadelním podzimu ve Vysokém n.J. 14. 10. - 20. 10. 2001 (vždy v odpoledních hodinách) připravil Klub režisérů SČDO seminář – dílnu na téma KABARET (jeho specifika, vývoj, užití žánrů, domácí tradice, zpravování ukázek apod.). Předpokládá se vlastní přínos frekventantů pro závěrečnou prezentaci práce.

Dílna je otevřena všem zájemcům bez ohledu na příslušnost k amatérské organizaci. Hlavním lektorem bude Mgr. Jiří Hraše, „školníkem“ Dušan Zakopal.

Ubytování avšupenky si hradí semináristé sami. Pro ty, kteří se přihlásí na celý seminář, zajistí společné vstupenky SČDO na všechna představení, aby byla práce v semináři plynulá. Přihlášeným budou včas rozeslány podkladové materiály pro přípravu. Zájem o účast je třeba ohlásit do 14. 9. D. Zakopalovi, Gen. Píky 12, 702 00 Ostrava, tel. 069/661 29 95, 0604 964 041 nebo se u něj přihlásit přímo zde na JH.

■ V úterý 7. 8. je v rozborovém semináři od 9.00 hod. na programu Odysseova cesta souboru Jirásek z České Lípy.

■ Včerejší účast na PC semináři byla skutečně famózní. Kolik divadelních moudrostičtích abonentů se vešlo do Malého sálu JD! Bylo to trochu jako v závěru včerejší medvídkovské hospody (Ještě žiju s plácačkou...), lidé na stojato, vsedě i naležato, kolmo i vodorovně, na okenním parapetu, ve dveřích, prostě všude. Dostavil se i pan režisér Schejbal, kterého prý na diskuzním semináři viděl pan profesor Císař naposledy v roce 1975.

■ Jak se k nám doneslo (informace z třetí ruky), Vašek Klapka z Divadelního klubu Jirásek Česká Lípa vybíjí svou trému a stres do ŠLAPEK. Váš možná napadlo cosi neslušného, ale my jsme si jej představili na kole. Otázkou je, která alternativa je zdravější a příjemnější.

■ Kdosi si prý stěžoval, že za zpóźdění představením o Dorotě může dr. Strotzer, neb nedal souboru dostatek prostoru na přípravu. Je sice logické, že za všechno mohou organizátoři, ale můžeme potvrdit, že souborův je vždy dáno tolik času na přípravu, kolik napíšu do požadavků v přihlášce. V tomto případě to byla hodina – jak jsme však počítali, připravovalo se skoro dvě hodiny. Když se tato kauza probírala na štábu, přispěchal kdosi se zahraniční zkušeností – jak to dělají v cizině, konkrétně v Monaku. Upřímně řečeno, se soubory se příliš nepárou. Představení je omezeno 60 minutami, a pokud soubor přetáhne, vypnou mu elektrinu (takže si to každý raději rozmyslí). Mezi jednotlivými představeními jsou půlhodinové přestávky, které se striktně dodržují. A jestliže soubory podmínky nedodrží, jsou jednoduše z festivalu vyloučeny.

Otázka tři (3), Vopros tretij (3), Question Three (3), Frage Drei (3)

Třetí den volá po vlastivědné vycházce. Chápeme, že semináře a divadelní představení vám dávají zabrat, ale už jste se byli podívat na místním hřbitově, u rodného domku zdejšího hudebního skladatele, na rozhledně, na nádraží? Kdo očekává, že otázka bude znít, kde jedno z vyjmenovaných míst leží, ať čeká.

Redakce se ptá:

Kdo založil město Hronov?

Odpovědi vhažujte do krabice s nápisem ANKETA, BOMBY NE!, SOUTĚŽ, SÚŤAŽ, která je umístěna ve foyeru Sálu Josefa Čapka. Případně předejte v redakci na jakémkoli listku s uvedením základních údajů (příjmení, jméno, adresa, telefon) nejpozději do 15. 00.

Ceny: Semifinalisté jednotlivých kol získají Univerzální přátelský kalendář výtvarníka Rostislava Pospíšila. Kalendář je určen pro město i venkov, dílnu i úřad, hory i údolí.

OČIMA V.H.

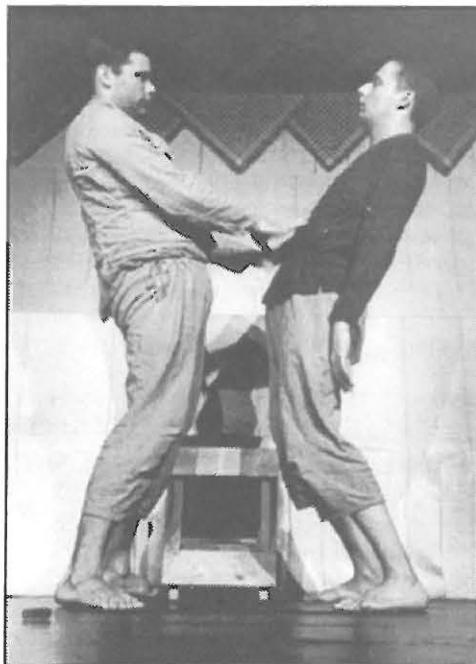
Není pravda, jak napsala ve věrejších Zpravodaji Jana Soprová, že jsem letos nejel na kole. Jel a dokonce jezdil – po loňském karambolu při sjíždění jednoho ze zdejších kopců, kdy jsem si zlomil obě ruce, jsem si ale letos pro své cyklistické trasy vybral jiný festival: Avignon. Ruce vydržely, trpěly jiné části těla... Ale o tom psát nechci. Na Avignon jsem si vzpomněl z jiných důvodů. Také se tam vyskytla inscenace, o níž se vášnivě diskutovalo, jež vyvolala naprosto odlišné reakce diváků. Nesouhlasné bučení a odchody během představení i nadšený řev a dlouhý potlesk. Avignonský Lanta se jmenoval Jan Fabre. Také on přivedl na jeviště nevidaný, těžko pojmenovatelný, těžko srozumitelný, chaotický tvar. Dokonce i téma – jakési středověké mystérium o bolesti a smrti nazvané Jsem krev – bylo, dalo by říct, Lantovi blízké. A také on byl velmi osobní. Na to se totiž při výkladu Lantovy inscenace Hry o Dorotě tak trochu zapomnělo. Byla to myslím velmi opravdová, upřímná, skoro až intimní zpověď samotného tvůrce. Rozechvěle, téměř nesměle v ní směřoval do těch nejintimnějších sfér své osobnosti – svého těla i své duše, svého svědomí i svých nejistot. Vše ostatní byl jen obal, efektní, divadelně současný, vnímající řev i obrazy dneška a odrážející je. Zajímavý, atraktivní, přitažlivý, ale jen obal. Při výkladu takových inscenací už nevystačíme s přímočarou logikou, či srozumitelností všech gest a obrazů. I děj a téma přestávají být jediným nositelem sdělení. V takových inscenacích se na nás hrne agresivita současného světa, v níž se bez zřetelných hranic mísí banalita s tragédií, minulost s přítomností, vzdělanost s infantilitou, aktuálnost se zastaralostí. Neexistuje jediná cesta, neexistuje jediná odpověď. Existuje-li vůbec nějaká. Základní otázky však zůstávají: Kdo jsme a kam jdeme? Je zřejmě doba, kdy se potřebujeme vypořádávat s krutostí a násilím kolem sebe, vyrovnat se s tím, co nás přesahuje, i s tím, kolik prázdnoty je kolem. Nevím, proč podzíráme Lantu ze schválnosti či povrchnosti. Já v něm vidím opravdového, vnitřně pravdivého tvůrce, jehož divadelní obrazy jsou žahavé a krásné. Zatím velmi velmi nedokonalé. Ale jsme také na Hronově, a ne v Avignonu.

S lítostí sdělujeme, že naše kolegyně redaktorka Helena Kozlová, promiňte Kozová, se nemůže zúčastnit redigace Slovníku českých jmen a příjmení. Za všechny jmenujme: Lenka Lázníková (správně Lenka Láznovská), Milan Hloušek (správně Miroslav Houštěk), Milan Uhdel (správně Petr Uhl), Petr Uhdel (správně Milan Uhde) a další. Všem jmenovaným se omlouváme.

maxUNDmoritz HIP – HIP – HIP

Ke konci čtyřicátých let jsem ještě čist neuměl, ale sedával jsem na gauči obklopen pochoutkami z UNRY, co jsem rozvážel děda, misal jsem a listoval komiksy Pepka námořníka, Kačera Donalda, Wimpyho, Oskara, skvělého českého Kulihráška, ale také MAXundMORITZ. Ty jsem měl v češtině i v němčině, přičemž mi oba jazyky byly platné jak víte co. Všechny ty obrázkové příběhy byly přitažlivé, každý svým způsobem napínavý, a ti dva yberlandáčtí kluci provokující. Byly totiž provedeny černobílou perokresbou a popisky k nim provedeny písmem hranatěšpičatým jak runy SS. Nepíši to jen tak, neb je pravda pravdoucí, že jejich lotroviny se vyznačovaly tou temnou krásou násilí, kterou tak dobře popsal jistý německý klasik. Bylo až nepochopitelné – a to i tehdy, když už jsem se

nejen díval ale i četl, co u obrázků napsáno – co maxUNDmoritz vyváděli jiným, čím vším dokázali projít. Příkladně u pekaře perníkáře se nechali obaleni těstem upéci v peci, aby spokojeně a se smíchem dábelským vyskočili, udělali dlouhý nos a utekli, a na další stránce už zase vyukovali nad hranou plotu, zdí, parapetu. Německý humor maxUNDmoritz byl velmi specificky noir, že kanadský před ním byl zcela white, a až později mi literární kontexty ledacos objasnil, proč ti dva takoví jsou. Není to tak složité, jen na okraj stačí zalistovat v románu J. K. Jerome „Tři muži na toulkách“, kde se o německých konvencích ledacos k maxUNDmoritz objasní. Je tedy zřejmé, že jsem touto německou klasikou literární i pedagogickou ovlivněn, a patří k tomu, co mám rád. A nejen z nostalgie, ale pro zvláštní smysl humoru, který o národu vedle nás orlici vystrkuje lecos vypovídá.

Ale teď k divadlu samému. Bavil jsem se ohromně tím, jak v kostýmu, plastice obličej, gestice těla, a vůbec ve fyzickém pohybu je dokonale naplněn vzor postav, který jim dal kreslící ilustrující vyprávěnký pana Busche. Dokonce se pro mne v paměti probudil temporytmus komiksu shodný s temporytmem inscenace. Pravda, tohle nemusí oslovit ty, co předlohu neznají, ale soudím, že právě tím oslovovali všechny. Bylo to čisté a bezprostřední a hyperbolizované v tom nejlepším slova smyslu. Neméně důležité bylo, že režie dokázala využít dovedností a schopností BOLTEundRUMPHORST, a nabídla jim možnost, jak příběh vyprávět. Tím myslím i nečekaně velmi jemné a vtipné prolamování reality divadla, jeho prostředků, do příběhu, který je těmi samými prostředky vyprávěn. Soudím, že tím, teprve tím, tato hříčka – která má v německém kontextu podobnou účinnost jak Kašpárek a Škrhola či Spejbl a Hurvínek u nás – získala punc pro každého diváka od 5 do 99 let. Soudím, že její relaxační dopad je zřejmý. Zřejmě je, že sice nejde o „velké divadlo“, ale o velký počin vzhledem k dílu klasickému ano. A tak je mi jen líto, že na pohybu dvou lotrasů sice vyjadřují všichni, kterým ublížili, uspokojení, ale scházelo mi ono klasické, že: maxUNDmoritz semletí ve mlejné a rozsypaní na urnové loučce jsou drůbeží sice sežráni, aby posléze vykáleni z mrtvých vstali a ty lotroviny začali nanovo.

To byl a je pro mne huronský smích bohů, opravňující velice, velice černý německý humor. Jsem rád, že MAXundMORITZ vyšli z dvojrozměrného světa do světa tří a více rozměrného.

Vladimír Zajíc

Max a Moritz

Z upoutávky na stejnojmennou inscenaci německého divadla mladých z Paderbornu na nás hledí tváře dvou mladých mužů s podivnými legračními účesy a výrazným líčením. Laurel a Hardy, napadlo mě a s myšlenkami na ty dva nádherné klauny americké grotesky jsem vstoupil do Čapkova sálu. Dobu do začátku představení jsem pak strávil usilovnou snahou tuto představu z hlavy vyhnat, protože informace z brožury JH – ilustrovaný didaktický příběh pro německé děti s hororovým koncem – žádné podobné požitky neslibovaly. Pánové Rumphorst a Bolte se však v režii F. J. Wittinga vyrovnali se staříčkou předlohou po svém a nutno říci, že důstojně. Nekomplikované veršované příběhy o dvou darebácích použili jako látku k pozvánce do světa her a fantazie. Zvolili adekvátně jednoduché jevištní prostředky, které se během jejich hraní proměňují tu v slepice, tu v strom, v potok, aby sloužily k vyprávění příběhu (to v prvním plánu) i k rozpoutání divácké představivosti (to v druhém plánu). To druhé se ukazuje být silnější a bohatější a zdá se, že to je také cílem celé inscenace. Oba hráči hovoří řečí srozumitelného divadelního znaku a diváci zapomínají na cizojazyčnou bariéru. Tenhle jazyk je mezinárodní. Přiznávám, že veselé kousky obou uličníků mi zase samy o sobě tak zábavné nepřipadaly, ale způsob, jakým byly sdělovány, mě bavil. Ne vždy stejně. Při tomhle způsobu divadelní práce existuje jedno riziko: Každý další příběh by měl zvýšit již nastavenou látku, každé další pokračování v nás vzbuzuje ještě náročnější očekávání. Protože hra je buď zajímavá svým obsahem, nebo vynalézavostí své formy. Tohle ve večerním představení zcela nefungovalo. Vrcholem byl pro mne obraz učitele-varhaníka, zatímco samotný akt exploze, při němž se aktéři spolehli na vnější ohňový efekt, byl jen chudíčkým popisem inzerované exploze. Umím si představit, jakou podívanou by nám oba aktéři předvedli, kdyby i jevištní provedení výbuchu bylo stejně fantazijní jako hra na varhany. S blížícím se koncem jako by se inscenátoři víc spolehnali na původní literární příběhy a opouštěli svět hry, který nám v úvodu tak zajímavě nabídl. Přesto považuji Maxe a Moritze za pěknou inscenaci, na níž bych bez rozpaků své děti pozval. A tak mě napadá, že jsem si úsilí s vytlačem myšlenek na L a H před představení mohl klidně odpustit. Pánové Bolte a Rumphorst mají ke klaunům docela dobře nakročeno.

František Zborník

SYPÁNÍ POPELA NA HLAVU

V průběhu každého festivalu nastanou asi tak třetí den stížnosti mířící k plátku, jež tu vychází. Nejinak to bylo s námi. Litovala jsem, že jsem si prozíravě nenechala vyrobit od výtvarníka hlavičku "Sypání popela na hlavu", neboť mi mohlo být jasné, že bude potřebná.

Nebudete tomu věřit, ale samozřejmě téměř za nic nemůžeme... Jde tu o nešťastnou shodu nejrozumnějších okolností, tiskařských šotků, střechujících počítačů a podobných vylomenin. Nicméně, nastavuji pravou i levou tvář k políčku (resp. pravé i levé ucho ke stížnostem), sypu si popel na hlavu, omlouvám se (protože mám staršně nerada nepříjemnosti a chci, aby mě všichni měli rádi) a snažím se napravit, pokud to jen trochu půjde. Zároveň však nemohu slíbit, že dalších renonců se již nedočkáte.

První omluva patří panu Zborníkovi (společně s panákem, kterého jsem slíbila). Uveřejnili jsme mu totiž jen půl recenze na Slavíka (a níže ji tedy otiskujeme celou znovu). Právě tento úlet způsobila závada na našich strojích – pan recenzent si musel během psaní předsednout k jinému počítači, kde recenzi dopsal. Na naši disketu se však dostala ta kratší, nedokončená verze (a ještě jsme se radovali, že je to krátké a pěkně se nám to tam vejde...).

Druhá omluva patří panu Lipusovi, který postavil svou recenzi na Ořechev na grafickém nápadu se zdůrazněnými prvními písmeny a podtrženou závěrečnou větou. Výsledný efekt, který nám nakonec vyšel, nebyl zcela povedený (ale kolega Mesy jej při stížnosti uklidnil: To pan Zborník dopadl hůř!). Doufám, že pana Lipuse jsem si udobřila rubrikou Můj šálek kávy, a ještě snaživě dodávám – tak se mi líbí jeho šumná města.

A do třetice se omlouvám kolegyni novinářce Haně Maleníkové, že jsem v rozhovoru s ní nechala nějaká zbytečná zájmena, takže jí případdo, že jsem poškodila její image. Chápu, už jsem se v podobné situaci ocitla též, ale myslím, že u těch, kdo ji znají ze scénografického semináře, jí na prestiži neubere pár řádek, které zprznila nějaká redaktorka.

Stížnost Radky Hrdinové, že ve tři Zpravodaj ještě není, a v šest už zase není nikde k sehnání, předáváme dál. Samozřejmě, že je i v našem zájmu, aby byl.

Vážení čtenáři, dámy a pánové všech generací – stěžujte si (aspoň trochu se vám uleví). Jsem Vám plně k dispozici a pokusím se vše, co způsobíme, nějak odčinit.

Jana Soprová

Rozhodně nepřeslavíkováno...

Člověk má mít v životě své jistoty – na řízeň je nejlepší pivo, lépe bez zkumavky než s ní, Hudradlo dělá dobré divadlo. Mirek Slavík hraje Slavíka, slovní hříčka se nabízí a jen zasvěcení tuší, že některé repliky této inscenace neslouží jen Andersenuv příběhu, ale odkazují k situaci Hudradla a jeho dlouholetému postavení v našem divadle hraném dětmi obecněji. Inscenace sama pracuje volně se známou pohádkou H. CH. Andersena. Zachovává podstatu syžetu a pokouší se divadelními prostředky sdělit její poselství: Žádná, byť sebedokonalejší technická hračka, nemůže nahradit vztah dvou živých bytostí. Hudradlo přitom využívá léty odzkoušené metody tzv. kolektivního vyprávění, jehož roli tu plní pět děvčat. To, jak rychle dokážou navázat kontakt s diváky, jak během několika vět vytvoří jen jakoby mimochodem situaci "hraní si na příběh" se všemi těmi drobnými slovními i mimoslovními komentáři, hraní, které jim potom bez dalšího vysvětlování umožní vstoupit do rolí a zase z nich vystoupit, jinými slovy, jak jednoduše nám nabídnou klíč ke vnímání, to je jedna z dovedností, jimiž Hudradlo léta vládne a jež jsou příčinou jeho úspěchu. Princip hry je zachován i dál – když se popisuje zahrada, když se objeví loutková turistka („Inu Čiňani...“) Jednoduché loutky s jednoduchým slovním doprovodem by příběh sám nijak neposunovaly a sloužily by spíše jako lehká aktualizace, kdyby stejným prostředkem nebyli později zobrazení i rádcové. Tady ta jejich loutkovost dostává význam, který už příběhu i tématu sluší. Další jeho důležitým nositelem je zvukový plán. Zpěv slavíka je poprvé prezentován téměř originální nahrávkou slavičího zpěvu spojenou s malou "bezbarvou" loutkou, před císařem však ptačí zpěv přebírá dívka a její hlas se stává tím, co císaře okouzlí. Téma celého příběhu je v tomto místě akcentováno podle mého názoru nejsilněji. Japonská mechanická hračka je zvukově kouzelná, ale lidský hlas nahradit nemůže. Zdá se však, že v prvním hronovském představení se od této chvíle kontury tématu poněkud rozmazaly. Pohrávání si s oním přeslavíkováním, zapojení diváků do nového pozdravu, je hezký nápad, ale tentokrát byl silnější než to, co je pro příběh podstatné: Jak ovlivní císařův vztah ke slavíku jeho vztah k rádcům, jestliže nijak, co potom vlastně rádcé vede k „odstřelení“ slavíka, když je nijak neohrožil? Také živý orchestr doprovázející japonskou hračku téma (živost proti umělosti) spíše popírá, než rozvíjí. Představení v těchto místech ztratilo svou komunikativnost a divák se v něm trochu ztrácel. Důležitá situace příběhu – blíží se císařova smrt a jeho záchrana živým slavíkem (zpívající dívkou) pak nemohla vyjít tak dramaticky, napínavě, nepůsobila tak osvobodivě, jak asi inscenátoři chtěli. Možná by stálo za to používat nad tím, zda by i dívka Smrt neměla vstoupit s dívkou Slavíkem do vzájemného vztahu, možná by tím souboj o císařův život získal větší dramatickosti. (Nechť mi Mirek tuto nápravu odpustí.) Zesílení dramatických kontur příběhu, zpřesnění vztahů jednajících postav by však inscenaci prospělo docela určitě. Divadlo je představení od představení jiné, to platí obecně, o divadle hraném dětmi dvojnásob. Výše naznačené otázky uvádím s tímto vědomím, a také proto, že Hudradlo je pro mě nejen jistotou dobrého divadla a silného zážitku, ale také schopností reflektovat, co se na jevišti událo a čím ten zážitek ještě povýšit. Pokusím se této reflexi prospět. Takhle jsem se tedy po prvním představení těšil i tážal. (A kdybyste měli vážné pochybnosti, zda není v českém dětském přeslavíkování, odpovídám: naopak, je nedoslavíkováno.)

František Zborník

Od 9.00 do 13.00 hod.
Učebny semináře a dílny KnMD

SPŠ od 9.00 do 12.00 hod.
Rozborový seminář SČDO

Malý sál JD v 10.00 hod.
Diskuzní klub

Malý sál JD ve 14.00 hod.
Problémový klub

Sál Josefa Čapka ve 14.00 a 19.00 hod.
Jesličky Hradec Králové
Pásmo básní Walta Whitmana:
Chvilky přirozenosti

Sál Josefa Čapka v 16.00 a 21.00 hod
Loutkářský soubor DNO
Hradec Králové
E. Rostand a J. Jelínek:
Variace na slavné téma Cyrano

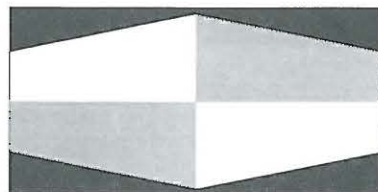
Jiráskovo divadlo v 16.30 a 20.00 hod.
KDO Hvozdná
A a V. Mrštíkovi: Maryša

Park A. Jiráska v 17.00 hod.
Koncert KO5

Schody JD v 18.30 hod.
Vítání souborů
Rádobydivadlo Klapý

Park A. Jiráska v 21.00 hod
Klub přátel umění Brna
Hodina opojení

Sál Josefa Čapka ve 22.00 hod.
Poděkování souborům

Marius Pedersen Group

Zpravodaj 71. Jiráskova Hronova
vydává organizační štáb
Šéfredaktor: Jana Soprová
Redakce: Helena Kozlová, Vladimír Hulec,
Josef Mesy Meszáros, Zdeněk A. Tichý
Výtvarník: Rostislav Pospíšil
Fotograf: Ivo Mičkal
Sazba: Marek Zhibo
Oficiální stránky festivalu:
<http://jiraskuv.hronov.cz>
On-line zpravodajství z festivalu:
<http://www.scena.cz>
Tisk Grafické závody Hronov, s.r.o.
Cena 5 Kč

*Hronovští občané i hosté festivalu
si připomněli v Parku A. Jiráska
150. výročí narození Aloise Jiráska
položením květin u jeho pomníku.
Při této příležitosti promluvil
o významu spisovatele v českém politickém životě
prof. Aleš Fetter
a zahrála žesťová skupina ZUŠ
v Hronově pod vedením M. Meiera.*